

การพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ต
ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
Development of Tourism Administration of Municipalities in Phuket Province
According to the Sufficiency Economy Philosophy

ชัยอนันต์ สุทธิกุล และ วิรัช วิรัชนิภาวรรณ

Chaianan Suthikul and Wiruch Wiruchnipawan

หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย

Doctor of Philosophy in Public Administration Program, Eastern Asia University

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (2) แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยว (3) แนวโน้มของการบริหารจัดการการท่องเที่ยว และ (4) ตัวแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ใช้การวิจัยแบบผสม ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณเป็นหลักและการวิจัยเชิงคุณภาพมาเสริม โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากบุคลากรที่ปฏิบัติงานในเทศบาล 9 แห่ง ในจังหวัดภูเก็ต และประชาชน จำนวน 1,100 กลุ่มตัวอย่าง เก็บรวบรวมข้อมูลจำนวน 996 คน คิดเป็นร้อยละ 90.55 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยวิเคราะห์เชิงพรรณนาและใช้แบบสัมภาษณ์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ให้ข้อมูลหลัก แบบสัมภาษณ์เชิงลึก จำนวน 9 คน สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าการถดถอยพหุคูณ และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า ผลการศึกษาพบว่า (1) ปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการที่สำคัญคือ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตใช้บุคลากรสำหรับการดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวน้อยเกินไป (2) แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการที่สำคัญคือ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตควรใช้บุคลากรสำหรับการดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม (3) แนวโน้มของการบริหารจัดการที่สำคัญคือ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตมีแนวโน้มบริหารจัดการงบประมาณและบุคลากรเพื่อดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น และ (4) ตัวแบบการบริหารจัดการ คือ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตควรกำหนดและนำตัวแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 5 ด้าน ไปปรับใช้เป็นแนวทาง ขั้นตอนการปฏิบัติงาน และตัวชี้วัดสำคัญของการปฏิบัติงาน

คำสำคัญ: การพัฒนา, การบริหารจัดการ, การท่องเที่ยว, ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

Abstract

This study aims to study: (1) problems of tourism administration of municipalities in Phuket Province according to the Sufficiency Economy Philosophy (2) development guidelines of tourism administration (3) trends of tourism administration, and (4) model of tourism administration Methodology of mixed method. The population was composed of 181,529 personnel operating in 9 municipalities of Phuket Province and the people residing in the areas. A sample size of 1,100 personnel and people were given the questionnaire and total 996 completed all

sets of the questionnaire which equaled 90.55 % of the total. Data were collected from a data provider or specialist subjects and in-depth interviews of 9 people were conducted. The statistics used to analyze information included: standard deviation, value of multiple regression analysis, and correlation coefficient of Pearson method. It was found that (1) the important management issues is a municipality in the province of Phuket is for security personnel to be concerned for tourists, too. (2) the key approach to managing a municipality in the province of Phuket is that the personnel should be used for maintaining the security of tourists appropriately. (3) the tendency of management is important in the Phuket Municipality to manage budgets and personnel to maintain security more and more for tourists (4) the Administration in the municipality in the province of Phuket should define and lead the management of tourism based on the philosophy of sufficiency economy to adopt its 5 guidelines. Operating procedures and key indicators of operation

Keywords: development, administration, tourism, the sufficiency economy philosophy

บทนำ

เทศบาลเป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่นรูปแบบหนึ่งที่ได้รับการยอมรับ ได้รับความนิยม มีความสำคัญและจำเป็น เพราะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ได้รับการกระจายอำนาจจากส่วนกลางหรือส่วนภูมิภาคให้บริหารจัดการ หรือให้บริการสาธารณะภายในพื้นที่หรือท้องถิ่นของตนเองได้อย่างทั่วถึง โดยเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตได้อาศัยอำนาจหน้าที่ที่สำคัญตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งครอบคลุมไปถึงอำนาจหน้าที่ในการบริหารจัดการการและส่งเสริมการท่องเที่ยวตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงด้วย

ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลซึ่งเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่น อันเป็นลักษณะของการศึกษาเพื่อ พัฒนาหน่วยงาน คือ เทศบาล หรือ พัฒนาการบริหารจัดการของเทศบาล ที่เน้นเรื่องการท่องเที่ยวของเทศบาลดังกล่าว ในส่วนของปัญหาการวิจัยของการศึกษานี้ คือ ปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการที่เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ซึ่งหมายความว่าเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตบริหารจัดการหรือดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ประกอบกับเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตยังได้

ประสบกับปัญหาเกี่ยวกับจัดการการท่องเที่ยวตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 5 ด้าน บางประการ ตัวอย่างเช่น (1) ปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการด้านความปลอดภัย เช่น เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตใช้งบประมาณสำหรับการดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างไม่เหมาะสม เช่น ใช้น้อยเกินไป (2) ปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการด้านความมีเหตุมีผล เช่น เทศบาลบริหารจัดการเพื่อดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างไม่สมเหตุสมผล เช่น บุคลากรที่ดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวมีประสบการณ์ไม่มากเท่าที่ควร (3) ปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการด้านการมีภูมิคุ้มกัน เช่น เทศบาลไม่มีการวางแผน หรือเตรียมความพร้อมในการดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวในภาวะวิกฤตหรือภาวะผิดปกติ เช่น ไม่มีระบบการเฝ้าระวังการป้องกันและการกู้ภัยในภาวะวิกฤตที่มีมาตรฐานสูง และครอบคลุมพื้นที่ท่องเที่ยว (4) ปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการด้านความรู้ เช่น เทศบาลไม่ได้นำวิชาความรู้ที่ทันสมัยมาปรับใช้ในการดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยว เช่น ไม่ได้นำความรู้เกี่ยวกับการป้องกัน เฝ้าระวัง และช่วยเหลือนักท่องเที่ยวด้วยการสร้างเครือข่ายระบบสื่อสารด้วยกล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) และ (5) ปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการด้านคุณธรรม เช่น เทศบาลไม่ได้พัฒนา

หรือส่งเสริมคุณธรรมในเรื่องความซื่อสัตย์สุจริต ขยัน อดทน และเสียสละให้แก่บุคลากรที่ทำหน้าที่ดูแลรักษา ความปลอดภัยนักท่องเที่ยว เหล่านี้เป็นต้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

3. เพื่อศึกษาแนวโน้มของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

4. เพื่อศึกษาตัวแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยนี้ได้้นำแนวคิด ทฤษฎีมีใช้ดังนี้

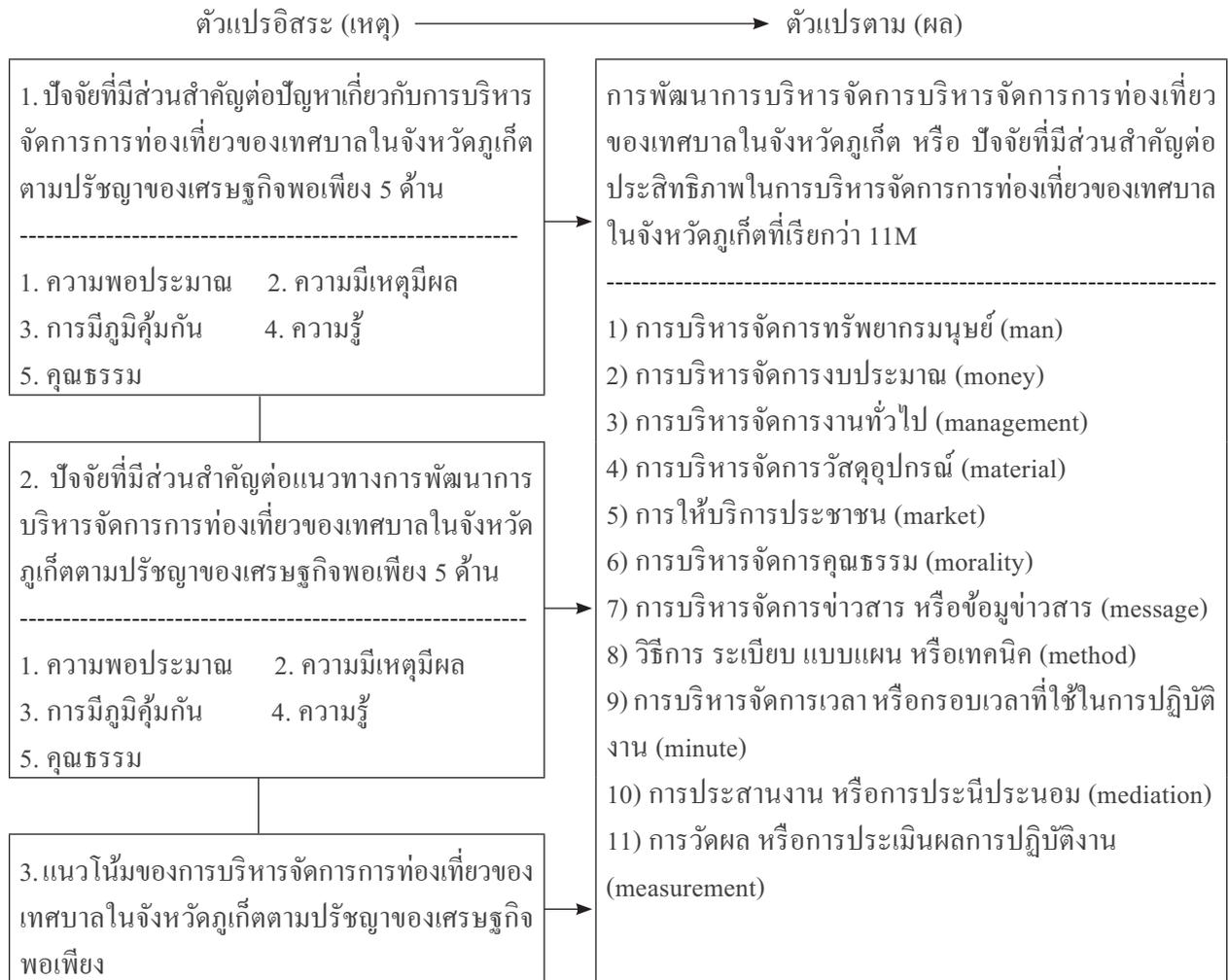
1. แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (ตัวแปรอิสระ) โดยผู้ศึกษาได้นำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของ วิรัช วิรัชนิภาวรรณ

(Wiruchnipawan, 2007) มากำหนดเป็นความหมายของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 5 ด้าน ได้แก่ (1) ความพอประมาณ (2) ความมีเหตุมีผล (3) การมีภูมิคุ้มกัน (4) ความรู้และ (5) คุณธรรม มาปรับใช้เป็นกรอบแนวคิดส่วนที่เป็นตัวแปรอิสระ (เหตุ)

2. แนวคิด ทฤษฎี หรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพในการบริหารจัดการที่เรียกว่า 11M (ตัวแปรตาม) โดยผู้ศึกษาได้นำปัจจัยที่มีส่วนสำคัญต่อประสิทธิภาพในการบริหารจัดการของวิรัช วิรัชนิภาวรรณ (Wiruchnipawan, 2009) โดยปัจจัยที่มีส่วนสำคัญต่อประสิทธิภาพในการบริหารจัดการตามกรอบแนวคิด 11M ได้แก่ (1) การบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ (man) (2) การบริหารจัดการงบประมาณ (money) (3) การบริหารจัดการงานทั่วไป (management) (4) การบริหารจัดการวัสดุอุปกรณ์ (material) (5) การให้บริการประชาชน (market) (6) การบริหารจัดการคุณธรรม (morality) (7) การบริหารจัดการข่าวสาร หรือข้อมูลข่าวสาร (message) (8) วิธีการ ระเบียบ แบบแผน หรือเทคนิค (method) (9) การบริหารจัดการเวลาหรือกรอบเวลาที่ใช้ในการปฏิบัติงาน (minute) (10) การประสานงาน หรือการประนีประนอม (mediation) (11) การวัดผล หรือการประเมินผลการปฏิบัติงาน (measurement)

3. แนวคิด ทฤษฎี หรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อเสนอแนะ หรือแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยว

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ใช้การวิจัยแบบผสมผสาน ระหว่างการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นหลัก และนำการวิจัยเชิงปริมาณมาเสริม

ความรู้ความสามารถ มีความเชี่ยวชาญ มีประสบการณ์ หรือ มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนการวิจัยเชิงปริมาณ เก็บรวบรวมข้อมูลจากบุคลากรที่ปฏิบัติงานในเทศบาล 9 แห่ง ในจังหวัดภูเก็ต และประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ดังกล่าว รวม 181,529 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ ตัวแทนของบุคลากรและประชาชนจำนวน 1,100 คน ซึ่งได้มาจากการคำนวณเพื่อหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของทาร์โร ยามาเน่

ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลหลัก 9 คน โดยเลือกแบบเจาะจงจากผู้ให้ข้อมูลที่มี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม และ แบบสัมภาษณ์เชิงลึก ที่มีโครงสร้าง ในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง และการสัมภาษณ์เชิงลึก

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ด้วยการใช้ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าการถดถอยพหุคูณ และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นหญิง และมีระดับการศึกษาปริญญาตรี หรือสูงกว่าปริญญาตรี

ส่วนใหญ่เป็นประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลของจังหวัดภูเก็ต และส่วนใหญ่อยู่ในเขตเทศบาลตำบลรัษฎา

2. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 5 ด้าน (สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย ข้อ 1) โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยรวมทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้าน (1) ความพอประมาณ (2) ความมีเหตุมีผล (3) การมีภูมิคุ้มกัน (4) ความรู้ และ (5) คุณธรรมอยู่ในระดับปานกลาง พบว่า ปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงในภาพรวมทั้งหมด โดยค่าเฉลี่ยรวมต่อปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงทั้ง 5 ด้าน พบว่า เห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวมทั้ง 5 ด้าน 2.18)

3. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 5 ด้าน (สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย ข้อ 2) พบว่า เห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวมทั้ง 5 ด้าน 2.28) โดย ผู้ศึกษาได้สรุปความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อ (1) ปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 5 ด้าน และ (2) แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 5 ด้าน โดยนำเสนอตามค่าเฉลี่ยรวมทั้ง

5 ด้าน และค่าเฉลี่ยรวมแต่ละด้านเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยรวมจากมากไปน้อย โดยปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (ค่าเฉลี่ย 2.28) และมีค่าเฉลี่ยรวมสูงที่สุด (ค่าเฉลี่ยรวม 2.22) ได้แก่ คำถามที่ว่า เทศบาลในจังหวัดภูเก็ต ไม่ได้นำวิชาความรู้ที่ทันสมัยมาปรับใช้ในการดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยว เช่น ไม่ได้นำความรู้เกี่ยวกับการป้องกัน ฝึกระวัง และช่วยเหลือนักท่องเที่ยวด้วยการสร้างเครือข่ายระบบสื่อสารด้วยกล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) สำหรับแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (ค่าเฉลี่ย 2.33, ค่าเฉลี่ยรวม 2.31) และมีค่าเฉลี่ยรวมสูงที่สุด (ค่าเฉลี่ยรวม 2.31) ได้แก่ คำถามที่ว่า เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตควรใช้บุคลากรสำหรับการดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม ไม่มากหรือน้อยเกินไป

4. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวโน้มของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย ข้อ 3) พบว่า แนวโน้มของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงทั้ง 5 ด้าน กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง ผู้ศึกษาได้นำเสนอแนวโน้มของการบริหารจัดการดังกล่าวเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้

4.1 แนวโน้มของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงด้านคุณธรรม ได้แก่ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตมีแนวโน้มดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวบนพื้นฐานของการมีจิตสำนึกและมีการกระทำที่ดีในการให้บริการนักท่องเที่ยวอย่างมีเมตตา และเสียสละเป็นประจำ (ค่าเฉลี่ย 2.28)

4.2 แนวโน้มของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงด้านความพอประมาณ ได้แก่ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตมีแนวโน้มบริหารจัดการงบประมาณและบุคลากรเพื่อดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม ไม่มากหรือน้อยเกินไป (ค่าเฉลี่ย 2.24)

4.3 แนวโน้มของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงด้านความรู้ ได้แก่ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตมีแนวโน้มนำวิชาความรู้ที่ทันสมัยมาใช้ในการดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยว รวมทั้งเพิ่มพูนความรู้และความชำนาญให้แก่บุคลากรที่ทำหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวด้วย (ค่าเฉลี่ย 2.23)

4.4 แนวโน้มของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงด้านความมีคุณมีผล ได้แก่ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตมีแนวโน้มบริหารจัดการเพื่อดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวไปในทิศทางที่สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยว เช่น การดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างครอบคลุมหรือทั่วถึง (ค่าเฉลี่ย 2.22)

4.5 แนวโน้มของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงด้านการมีภูมิคุ้มกัน ได้แก่ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตมีแนวโน้มในการเตรียมความพร้อมเพื่อดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวในภาวะวิกฤตหรือภาวะผิดปกติ เช่น มีระบบการเฝ้าระวังการป้องกัน และมีหน่วยปฏิบัติงานเฉพาะกิจ (ค่าเฉลี่ย 2.20) การวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวโน้มของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงทั้ง 5 ด้าน พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวมทั้ง 5 ด้าน 2.23)

5. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตที่เรียกว่า 11M (ตัวแปรตาม) (สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย ข้อ 4 เป็นการสรุปตัวแปรตามที่ใช้ในการวิเคราะห์ตัวแบบการบริหารจัดการ) โดยภาพรวมค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณารายด้าน โดยแต่ละด้านประกอบด้วย 1 ข้อคำถามพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ล้วนเห็นด้วยในระดับปานกลางทั้ง 11 ด้าน ผู้ศึกษาได้นำเสนอประสิทธิภาพในการบริหารจัดการที่เรียกว่า 11M รวม 11 ด้าน โดยเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้

5.1 ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตที่เรียกว่า 11M ด้านการวัดผลหรือการประเมินผลการปฏิบัติงาน ได้แก่ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตมีการประเมินผลการดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง (ค่าเฉลี่ย 2.26)

5.2 ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตที่เรียกว่า 11M ด้านการประสานงาน หรือการประนีประนอม ได้แก่ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตประสานงานกับหน่วยงานอื่น เช่น ตำรวจท่องเที่ยว ในการดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างชัดเจน (ค่าเฉลี่ย 2.25)

5.3 ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตที่เรียกว่า 11M ด้านการบริหารจัดการเวลาหรือกรอบเวลาที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ได้แก่ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตมีการกำหนดเวลาในการปฏิบัติงานดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวได้อย่างชัดเจน (ค่าเฉลี่ย 2.24)

5.4 ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตที่เรียกว่า 11M ด้านการบริหารจัดการงบประมาณ ได้แก่ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตจัดสรรงบประมาณเพื่อดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวในจำนวนที่มากเพียงพอ ได้แก่ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตบริหารจัดการหรือจัดบุคลากรเพื่อดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวในจำนวนที่มากเพียงพอ (ค่าเฉลี่ย 2.23, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.56)

5.5 ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตที่เรียกว่า 11M ด้านการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ ได้แก่ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตบริหารจัดการหรือจัดบุคลากรเพื่อดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวในจำนวนที่มากเพียงพอ (ค่าเฉลี่ย 2.23, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67)

5.6 ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตที่เรียกว่า 11M ด้านการให้บริการประชาชน ได้แก่ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างทั่วถึงและใกล้ชิด (ค่าเฉลี่ย 2.21)

5.7 ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตที่เรียกว่า 11M ด้านการบริหารจัดการคุณธรรม ได้แก่ บุคลากรของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวด้วยความอดทน และเสียสละ (ค่าเฉลี่ย 2.19, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.59)

5.8 ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตที่เรียกว่า 11M ด้านการบริหารจัดการข่าวสาร หรือข้อมูลข่าวสาร ได้แก่ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างกว้างขวาง (ค่าเฉลี่ย 2.19, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.61)

5.9 ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตที่เรียกว่า 11M ด้านวิธีการ ระเบียบ แบบแผน หรือเทคนิค ได้แก่ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตมีหลักเกณฑ์ หรือวิธีการดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ (ค่าเฉลี่ย 2.17)

5.10 ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตที่เรียกว่า 11M ด้านการบริหารจัดการงานทั่วไป ได้แก่ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตเห็นความสำคัญและให้ความสนใจในการดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างจริงจังและต่อเนื่อง (ค่าเฉลี่ย 2.16)

5.11 ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตที่เรียกว่า 11M ด้านการบริหารจัดการวัสดุอุปกรณ์ ได้แก่ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ที่ทันสมัย เช่น เครื่องมือสื่อสาร และระบบวงจรปิด เพื่อดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างทั่วถึง (ค่าเฉลี่ย 2.15)

การวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตที่เรียกว่า 11M ทั้ง 11 ด้าน พบว่าค่าเฉลี่ยรวมของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 11 ด้าน ล้วนอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวมทั้ง 5 ด้าน 2.21)

6. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเห็นของกลุ่มตัวอย่างบางกลุ่มต่อภาพรวมประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตที่เรียกว่า

11M (สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย ข้อ 2) แบ่งเป็น (1) เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นเพศชายกับเพศหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ (2) เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีกับปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

7. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อตัวแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย ข้อ 4) พบว่า ปัจจัยที่มีส่วนสำคัญต่อการบริหารจัดการตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 5 ด้าน เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยที่มีส่วนสำคัญต่อประสิทธิภาพในการบริหารจัดการที่เรียกว่า 11M 5 ด้าน ได้แก่ ด้าน (1) การวัดผล หรือการประเมินผลการปฏิบัติงาน (measurement) (2) การประสานงาน หรือการประนีประนอม (mediation) (3) การบริหารจัดการเวลาหรือรอบเวลาที่ใช้ในการปฏิบัติงาน (minute) (4) การบริหารจัดการงบประมาณ (money) และ (5) การบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ (man) โดยตัวแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงทั้ง 5 ด้าน เรียงตามลำดับความสำคัญจากมากไปน้อยได้ดังนี้ (1) ด้านความปลอดภัย (2) ด้านการมีภูมิคุ้มกัน (3) ด้านความมีเหตุมีผล (4) ด้านความรู้ และ (5) ด้านคุณธรรม

8. สรุปผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ได้จากการสัมภาษณ์แนวคิดเฉพาะผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 9 คน ต่อแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการ และตัวแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย ข้อ 2 และข้อ 4) เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่า (1) แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่ว่า เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตควรใช้บุคลากรสำหรับการดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม ไม่มากหรือน้อยเกินไป โดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุด คือ 2.33 และมีค่า

เฉลี่ยรวมสูงที่สุด คือ 2.31 (สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ การวิจัย ข้อ 2) พบว่าผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ให้ข้อมูลหลัก ทั้งหมด 9 คน เห็นด้วยกับคำถามดังกล่าว โดยให้เหตุผล สำคัญไว้ว่า 1) เพราะภูเก็ตเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง ความปลอดภัยเป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นต้องมีบุคลากร ที่คอยดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างมากเพียง พอ จำนวน 7 คน 2) เพราะสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัด ภูเก็ตกว้างขวาง ซึ่งรวมทั้งพื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเล หาก ใช้บุคลากรน้อย จะดูแลรักษาความปลอดภัยไม่ทั่วถึง จำนวน 2 คน (2) ตัวแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอ เพียง 5 ด้านที่ว่า ตัวแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจ พอเพียงทั้ง 5 ด้าน ควรเรียงตามลำดับความสำคัญจาก มากไปน้อย ดังนี้ (1) ด้านความปลอดภัย (2) ด้านการ มิถุนสัมพันธ์กัน (3) ด้านความมีเหตุมีผล (4) ด้านความรู้ และ (5) ด้านคุณธรรม (สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย ข้อ 4) พบว่า ผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 8 คน จากทั้งหมด 9 คน เห็นด้วยกับคำถามดังกล่าว โดยให้ เหตุผลสำคัญ (1) เพราะตัวแบบการบริหารจัดการดังกล่าว มีสาระสำคัญของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงอย่างครบ ถ้วน จำนวน 4 คน (2) เพราะตัวแบบการบริหารจัดการ ดังกล่าวนำไปปรับใช้ในการส่งเสริมการบริหารจัดการ การท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยสอดคล้องกับ นโยบายของจังหวัด จำนวน 2 คน และ (3) เพราะเทศบาล ในจังหวัดภูเก็ตได้ให้ความสำคัญกับปรัชญาของเศรษฐกิจ พอเพียง และเมื่อนำไปใช้ มีแนวโน้มประสบผลสำเร็จ มากขึ้น จำนวน 2 คน

การอภิปรายผล

ผู้ศึกษาได้นำข้อมูลที่เป็นความคิดเห็นของกลุ่ม ตัวอย่างเฉพาะที่สำคัญและจำเป็น รวมทั้งสอดคล้องกับ วัตถุประสงค์การวิจัยของการศึกษาค้นคว้าอภิปรายผล ดังนี้

1. การอภิปรายผลเกี่ยวกับปัญหาในการบริหาร การจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตาม ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 5 ด้าน โดยพบว่าปัญหา

เกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลใน จังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง อาจแบ่งเป็น (1) เทศบาลไม่ได้พัฒนาหรือส่งเสริมคุณธรรมในเรื่อง ความซื่อสัตย์สุจริต ขยัน อดทน และเสียสละให้แก่บุคลากร ที่ทำหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยว และ (2) เทศบาลไม่ได้ดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวบน พื้นฐานของการมีจิตสำนึกและมีการกระทำที่ดีในการให้ บริการนักท่องเที่ยวอย่างมีเมตตา และเสียสละเป็นประจำ ผู้ศึกษาได้ยกตัวอย่างเฉพาะปัญหาที่สำคัญที่สุด ด้านละ 1 ปัญหาเท่านั้น (โดยได้เลือกปัญหาที่สำคัญที่สุด)

2. การอภิปรายผลแนวโน้มของการบริหารจัดการ การท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง (สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย ข้อ 3) ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยใน ระดับปานกลางต่อแนวโน้มของการบริหารจัดการท่องเที่ยว ของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจ พอเพียง โดยเหตุผลสำคัญที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ซึ่งเป็น บุคลากรที่ปฏิบัติงานในเทศบาล 9 แห่ง และประชาชนใน เขตพื้นที่เทศบาล 9 แห่งในจังหวัดภูเก็ตเห็นด้วยในระดับ ปานกลางดังกล่าว แทนที่จะเห็นด้วยในระดับมากหรือ ในระดับน้อย เนื่องจากแนวโน้มของการบริหารจัดการ การท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญา ของเศรษฐกิจพอเพียงนั้น ไม่เพียงเป็นแนวโน้มที่มีสาระ สำคัญเกี่ยวกับการบริหารจัดการ จำเป็น และสอดคล้องกับ ความต้องการของกลุ่มตัวอย่างเท่านั้น แต่ถ้าหากเทศบาล ในจังหวัดภูเก็ตให้ความสำคัญและนำเนื้อหาสาระเกี่ยวกับ การบริหารจัดการจากแนวโน้มของการบริหารจัดการดัง กล่าวมาปรับใช้ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่าง จริงจังแล้ว กลุ่มตัวอย่างคาดหวังและเชื่อมั่นว่า ย่อมมีส่วน สำคัญทำให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาล ในจังหวัดภูเก็ตประสบผลสำเร็จหรือมีประสิทธิภาพเพิ่ม มากขึ้น ดังตัวอย่างแนวโน้มของการบริหารจัดการตาม ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่ว่า (1) เทศบาลในจังหวัด ภูเก็ตมีแนวโน้มดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวบน พื้นฐานของการมีจิตสำนึกและมีการกระทำที่ดีในการให้ บริการนักท่องเที่ยวอย่างมีเมตตา และเสียสละเป็นประจำ (2) เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตมีแนวโน้มบริหารจัดการแบบ ประมาทและบุคลากรเพื่อดูแลรักษาความปลอดภัยนัก

ท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม ไม่มากหรือน้อยเกินไป (ค่าเฉลี่ย 2.24) และ (3) เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตมีแนวโน้มนำวิชาความรู้ที่ทันสมัยมาใช้ในการดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยว รวมทั้งเพิ่มพูนความรู้และความชำนาญให้แก่บุคลากรที่ทำหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยว เป็นต้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ จึงมีส่วนสำคัญทำให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ล้วนเห็นด้วยในระดับปานกลางต่อแนวโน้มของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงแทนที่จะเห็นด้วยในระดับมากหรือในระดับน้อยดังกล่าว

3. การอภิปรายผลเปรียบเทียบความเห็นของกลุ่มตัวอย่างบางกลุ่มต่อภาพรวมประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตที่เรียกว่า 11M (สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย ข้อ 2) แบ่งเป็น 2 หัวข้อ ดังนี้

3.1 จากผลการเปรียบเทียบภาพรวมความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม จำแนกตามเพศ ได้แก่ เพศชายกับเพศหญิงต่อภาพรวมประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ต พบว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นเพศชายกับเพศหญิงแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับ อุบลรัตน์ จันพันธ์เพชรกุล (Janpunpetcharakul, 2011) พบว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาชนในเขตพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองปรายจำแนกตามเพศชายกับเพศหญิงต่อภาพรวมการบริหารจัดการด้านการให้บริการเพื่อการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองปรายตามกรอบแนวคิด POSDCoRB แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) จำนวน 1 ด้าน

3.2 จากผลการเปรียบเทียบภาพรวมความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม จำแนกตามระดับการศึกษา ได้แก่ ต่ำปริญญาตรีกับปริญญาตรี หรือสูงกว่าปริญญาตรีต่อภาพรวมประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ต พบว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีกับปริญญาตรี หรือสูงกว่าปริญญาตรีไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 สอดคล้องกับอิสรระภัทร์ คุณประเสริฐ (Kunprasert, I. (2011) โดยกลุ่มตัวอย่าง

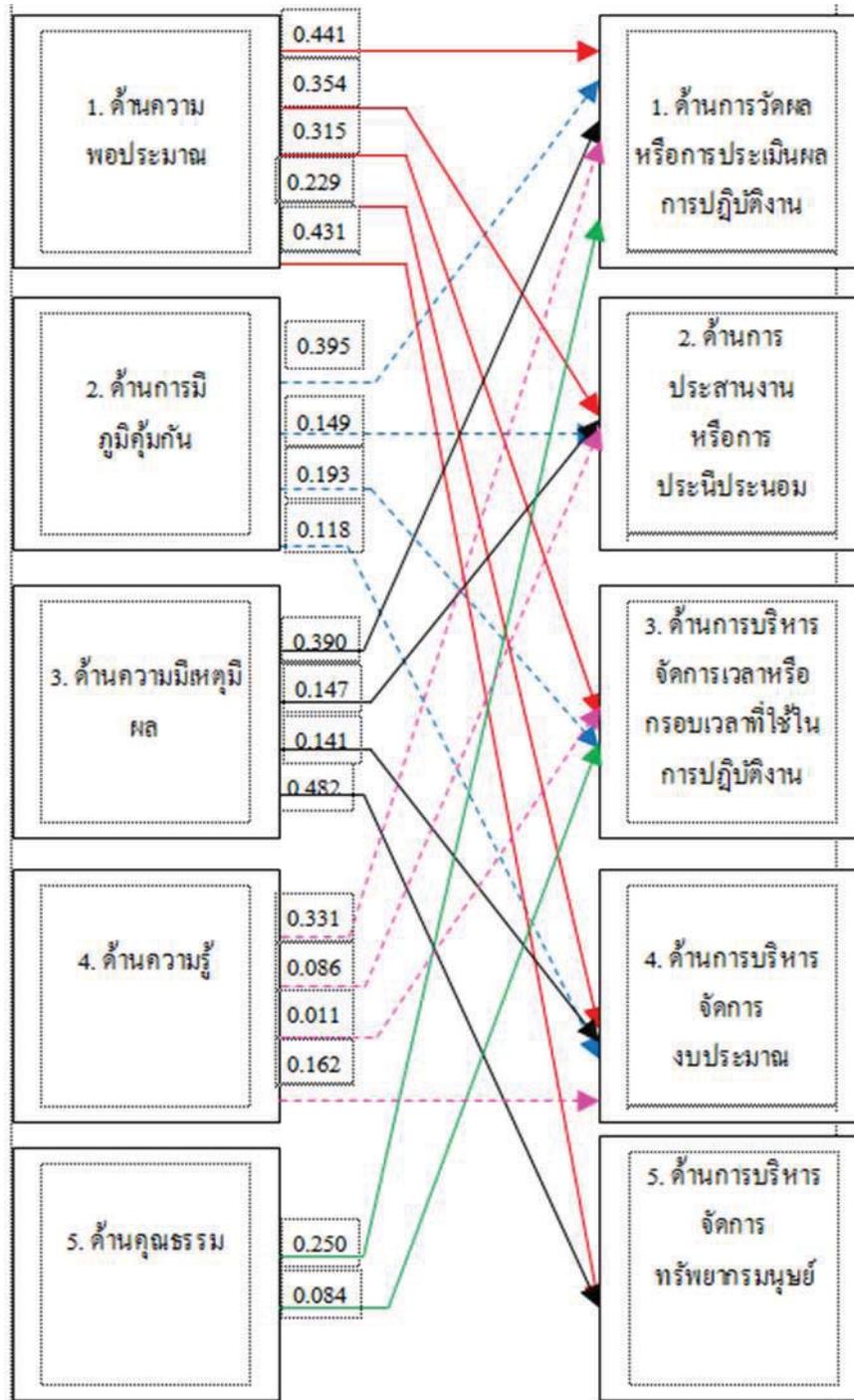
คือ ข้าราชการและประชาชนที่ตอบแบบสอบถาม ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ซึ่งเป็นข้าราชการที่ปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยจำแนกตามระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีกับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรีต่อภาพรวมแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการด้านภาวะผู้นำขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานีตามกรอบแนวคิด PAMS-POSDCoRB 10 ด้าน โดยผลการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้าราชการที่ปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนจังหวัด 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีกับกลุ่มที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรีต่อภาพรวมแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการด้านภาวะผู้นำขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานีตามกรอบแนวคิด PAMS-POSDCoRB 10 ด้าน ไม่แตกต่างกันทั้ง 10 ด้าน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ มากกว่า 0.05) พร้อมกันนั้น ผลการศึกษายังพบอีกว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่ของจังหวัดสุราษฎร์ธานี 2 กลุ่ม จำแนกตามระดับการศึกษา คือ กลุ่มที่มีระดับศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีกับกลุ่มที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี ส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกัน 7 ด้าน จากทั้งหมด 11 ด้าน

4. การอภิปรายผลตัวแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 5 ด้าน (ตัวแปรอิสระ) ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการบริหารจัดการที่เรียกว่า 11M 5 ด้าน (ตัวแปรตาม) (สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย ข้อ 4) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีส่วนสำคัญต่อการบริหารจัดการตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงทั้ง 5 ด้าน ล้วนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยที่มีส่วนสำคัญต่อประสิทธิภาพในการบริหารจัดการที่เรียกว่า 11M 5 ด้าน ได้แก่ ด้าน (1) การวัดผล หรือการประเมินผลการปฏิบัติงาน (measurement) (2) การประสานงาน หรือการประนีประนอม (mediation) (3) การบริหารจัดการเวลาหรือกรอบเวลาที่ใช้ในการปฏิบัติงาน (minute) (4) การบริหารจัดการงบประมาณ (money) และ (5) การบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ (man) โดยตัวแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงทั้ง 5 ด้าน

เรียงตามลำดับความสำคัญจากมากไปน้อยได้ดังนี้ (1) ด้าน ความพอประมาณ (2) ด้านการมีภูมิคุ้มกัน (3) ด้านความมี

ปัจจัยที่มีส่วนสำคัญต่อการบริหารจัดการ ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 5 ด้าน

ปัจจัยที่มีส่วนสำคัญต่อประสิทธิภาพในการบริหารจัดการที่เรียกว่า 11M 5 ด้าน

ภาพ 2 ตัวแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ได้แก่ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตควรจัดการฝึกอบรมหรือพัฒนาผู้บริหารทุกระดับเพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจและนำไปใช้ในการปรับปรุงหรือพัฒนาการปฏิบัติงานในเรื่องความสำคัญของการใช้งบประมาณสำหรับการดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม เช่น ใช้อย่างประหยัดและไม่บ่อยเกินไป ในเวลาเดียวกัน เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตควรกำหนดนโยบาย และแผนงานที่ชัดเจนและต่อเนื่อง พร้อมทั้งสนับสนุนงบประมาณสำหรับการบริหารจัดการการท่องเที่ยว โดยเฉพาะการดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม เช่น ไม่มากหรือน้อยเกินไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับแนวโน้มของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ได้แก่ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตควรมีแนวโน้มที่บริหารจัดการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวบนพื้นฐานของการมีจิตสำนึกและมีการกระทำที่ดีในการให้บริการนักท่องเที่ยวอย่างมีเมตตา และเสียสละเป็นประจำ

3. ข้อเสนอแนะสำหรับตัวแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ได้แก่ เทศบาลในจังหวัดภูเก็ตควรกำหนดและนำตัวแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 5 ด้าน ไปปรับใช้เป็นแนวทาง ขั้นตอนการปฏิบัติงาน และตัวชี้วัดสำคัญของการปฏิบัติงาน (Key Performance Indicators--KPIs) สำหรับการบริหารจัดการการท่องเที่ยว โดยตัวแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงทั้ง 5 ด้าน ควรเรียงตาม

ลำดับความสำคัญจากมากไปน้อย ดังนี้ (1) ด้านความพอประมาณ (2) ด้านการมีภูมิคุ้มกัน (3) ด้านความมีเหตุมีผล (4) ด้านความรู้ และ (5) ด้านคุณธรรม

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำกรอบแนวคิดในการวิจัยนี้ไปทำวิจัยในหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากเทศบาลในจังหวัดภูเก็ต เพื่อเป็นการพิสูจน์ผลการวิจัยว่าจะเหมือนกัน คล้ายคลึงกัน หรือแตกต่างกัน อันจะนำไปสู่การพัฒนาการบริหารจัดการของหน่วยงานของรัฐต่อไป

2. เทศบาลในจังหวัดภูเก็ต หรือบุคลากรควรทำวิจัยแบบเจาะลึกเกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลแต่ละด้านอย่างเจาะจง เช่น ด้านความมีเหตุมีผล การมีภูมิคุ้มกัน และคุณธรรม เป็นต้น

3. เทศบาลในจังหวัดภูเก็ต หรือบุคลากรควรทำวิจัยเชิงเปรียบเทียบ เช่น วิจัยการบริหารจัดการของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตกับหน่วยงานอื่นที่มีภาระงานใกล้เคียงหรือคล้ายกัน เป็นต้น

4. เทศบาลในจังหวัดภูเก็ต หรือบุคลากรควรทำวิจัยโดยใช้กรอบแนวคิด หรือตัวแบบอื่นสำหรับการศึกษาวเคราะห์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ต เช่น การบริหารจัดการตามแนวคิดการบริหารจัดการที่ยั่งยืน (sustainable administration concept) และการบริหารจัดการตามแนวคิดตะวันออก (eastern concept of administration) เป็นต้น

5. เทศบาลในจังหวัดภูเก็ต หรือบุคลากรควรทำวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ต เช่น สมาชิกพรรคการเมือง เป็นต้น

References

- Janpunpetcharakul, U. (2011). *Management administration regarding services of the income collection of the Nongpraongay subdistrict administrative organization in Sainoi district of Nonthaburi province*. Master of Public Administration Thesis, Sukhothai Thammathirat University. (in Thai)
- Kunprasert, I. (2011). *The development guidelines of management administration regarding leadership of the Suratthani provincial administrative organization*. Master of Public Administration Thesis. Sukhothai Thammathirat University. (in Thai)
- Wiruchnipawan, W. (2007). *The management according to the guidelines, integrity and self-sufficiency*. Bangkok: Profess. (in Thai)
- Wiruchnipawan, W. (2009). *Management administration of state agencies: Comparative analysis of indicator*. Bangkok: Profess. (in Thai)

